

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Renaty Polákové a Mgr. Zdeňka Lehovce v právní věci

žalobce: **Hlavní město Praha**, IČO 00064581,
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1,
zastoupený advokátkou Mgr. Veronikou Štěpánkovou,
sídlem V Celnici 1040/5, 110 00 Praha 1 - Nové Město,

proti
žalovanému: **P. K.**, IČO xxx,
xxx,
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Černohousem,
sídlem Lublaňská 398/18, 120 00 Praha 2,

o zaplacení 2 412 332 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. dubna 2022,
č. j. 47 C 83/2021-233,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního se v napadeném meritorním výroku II. o povinnosti k zaplacení smluvní pokuty v rozsahu částky 1 206 166 Kč s příslušenstvím **mění tak**, že se žaloba v rozsahu částky 1 206 166 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně od 31. 3. 2021 do zaplacení zamítá; ve zbývajícím rozsahu se rozsudek v tomto výroku **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.M.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů částku 71 758,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Veroniky Krpatové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost vyklidit a předat žalobci pozemky parc. č. xxx, xxx, xxx, xxx, vše v k. ú. Xxx, obec Praha, zapsané na LV č. xxx v katastru nemovitostí, vedeném KÚ pro hlavní město Praha, KP Praha, do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), dále ve stejné lhůtě povinnost zaplatit žalobci částku 2 412 332 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně za období od 31. 3. 2021 do zaplacení (výrok II.) a povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 128 617 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).
2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce jako pronajímatel domáhal na žalovaném jako nájemci vyklizení pozemků p. č. xxx, xxx, xxx a xxx v k. ú. Xxx s tím, že výpověď ze dne 8. 11. 2017, doručenou žalovanému dne 7. 12. 2017, ukončil smlouvu o jejich nájmu uzavřenou za účelem provozování veřejného hlídaného parkoviště žalovaným. Žalovaný však předmětné pozemky nevyklidil ani je neuvedl do stavu, v jakém je převzal, a nadále je užívá, přestože o oprávněnosti výpovědi rozhodl Obvodní soud pro Prahu 4 v řízení vedeném pod sp. zn. 51 C 27/2018 pravomocně ke dni 29. 9. 2021. Současně žalobce požadoval na žalovaném za porušení povinnosti vyklidit a odevzdat předmětné pozemky zaplacení smluvní pokuty ve výši 2 412 332 Kč představující 0,5 % z celkové roční výše nájemného za každý den, v němž byla povinnost porušena v období od 2. 4. 2018 do 31. 12. 2019.
3. Rozsudkem ze dne 23. 3. 2023, č. j. 70 Co 43/2023-343, ve spojení s opravným usnesením ze dne 12. 6. 2024, č. j. 70 Co 43/2023-427, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil ve výroku I a ve výroku II jej změnil tak, že žalobu o zaplacení částky 2 412 332 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok I), a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II).
4. K dovolání obou účastníků rozhodl Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 22. 4. 2025, č. j. 26 Cdo 2241/2024-451, tak, že rozsudek odvolacího soudu ve výroku I. v části, jíž výrok II. rozsudku soudu prvního stupně změnil tak, že zamítl žalobu o zaplacení částky 2 412 332 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně od 31. 3. 2021 do zaplacení, a ve výroku II. o nákladech řízení zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (výrok I.) a dovolání žalovaného odmítl (výrok II.).
5. V rámci závazného právního názoru vysvětlil, že byla-li dána výpověď po právu (je oprávněná), pak i když ji nájemce napadl žalobou podle § 2314 o. z., nájem skončí uplynutím výpovědní doby, a to bez ohledu na (ne)existenci řízení, v němž se nájemce domáhá přezkumu její oprávněnosti. Rozhodnutí soudu o (ne)oprávněnosti výpovědi je rozhodnutím jen deklaratorním, neboť ve sporu o oprávněnost výpovědi nejde o vznik, změnu či zánik hmotněprávního vztahu, ale pouze o deklaraci, zda výpověď byla dána po právu. Je-li tedy povinnost vyklidit předmět nájmu ujednáním stran utvrzena smluvní pokutou (§ 2048 o. z.), je nájemce povinen ji uhradit za celou dobu, kdy je v prodlení s jejím splněním. Skutečnost, že se (neúspěšně) bránil výpovědi žalobou podle § 2314 odst. 3 o. z., ho povinnosti zaplatit dohodnutou smluvní pokutu, nezprošťuje. Skončil-li tedy nájem uplynutím výpovědní doby, po jejím skončení má nájemce povinnost prostory vyklidit, a užívá-li je i nadále, činí tak již bez právního důvodu; na tom nic nemění ani to, že se nájemce výpovědi brání žalobou u soudu podle § 2314 odst. 3 o. z. a domáhá se přezkumu její oprávněnosti. Samotnou skutečností, že soud po dobu trvání řízení podle § 2314 odst. 3 o. z. nemůže nájemci uložit povinnost vyklidit užívané prostory, nájemci nevzniká nějaké „nové“ právo užívání, ani mu nezaniká povinnost prostory vyklidit. Mimořádné okolnosti užívání prostor po dobu trvání soudního řízení o přezkum oprávněnosti výpovědi však lze zohlednit

při případné moderaci smluvní pokuty. Uzavřel, že pokud tedy nebyl žalovaný s žalobou na přezkum oprávněnosti výpovědi v řízení podle § 2314 odst. 3 o. z. úspěšný, skončil mu nájem uplynutím výpovědní doby, tedy k 31. 3. 2018, a tím také skončilo jeho právo užívat předmětné prostory. Nevyklidil-li je po skončení nájmu, dostal se do prodlení se splněním této povinnosti a podle ujednání ve smlouvě o nájmu mu vznikla povinnost zaplatit smluvní pokutu.

6. Žalovaný vůči smluvní pokutě, se kterou nesouhlasil, uplatnil z procesní opatrnosti obranu v rozsahu částky 252 298 Kč z důvodu nevrácené kauce a v rozsahu částky 911 465,30 Kč jako omylem zaslané platby nájemného za období od 22. 12. 2018 do 24. 11. 2020. Při jednání odvolacího soudu se s ohledem na závazný právní názor dovolal závěrů dovolacího soudu ohledně možné moderace smluvní pokuty.
7. Soud prvního stupně vyšel ohledně nároku ze smluvní pokuty ze zjištění, že ve smlouvě o nájmu předmětných pozemků byla sjednána smluvní pokuta pro případ závažného porušování jiné než výslovně ve smlouvě uvedené povinnosti ve výši 0,5 % z celkové roční výše nájemného sjednané v částce 834 041,60 Kč + DPH za každý i jen započatý den, minimálně ve výši 100 Kč denně. Smluvní pokutu uplatněnou touto žalobou žalobce požaduje za období od 2. 4. 2018 do 31. 12. 2019, tedy v denní částce 4 170 Kč za 639 dnů prodlení s vyklizením pozemků (2 664 630 Kč). Žalovaný složil jistotu ve výši 252 298 Kč. Žalobce vyzval žalovaného k úhradě smluvní pokuty dopisem ze dne 17. 3. 2021, v němž na smluvní pokutu započtl složenou jistotu. Žaloba o určení neplatnosti výpovědi z nájmu ze dne 8. 11. 2017 dle § 2314 o. z., která byla žalovanému doručena dne 7. 12. 2017, byla zamítnuta rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 9. 2020, č. j. 51 C 27/2018-164, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2021, č. j. 13 Co 6/2021-226, s právní mocí ke dni 29. 9. 2021. Nájem skončil žalovanému uplynutím výpovědní doby k 31. 3. 2018.
8. Po právním posouzení podle § 2048 odst. 1 a násl., § 2225 odst. 12 a § 1982 odst. 1 o. z. dospěl soud prvního stupně k závěru, že nesplnění povinnosti žalovaným po skončení nájmu dnem 31. 3. 2018 předat žalobci předmětné pozemky představuje závažné porušení povinnosti nájemce, na které se vztahuje sjednaná smluvní pokuta. Ta po započtení složené jistoty ve výši 252 298 Kč činí za žalobcem uplatněné období částku 2 412 332 Kč, proto ji soud prvního stupně žalobci přiznal spolu s úrokem z prodlení ode dne následujícího po zjištění splatnosti, tj. od 1. 4. 2021. Obranu žalovaného ohledně částky 911 465,30 Kč jako bezdůvodného obohacení žalobkyně shledal soud prvního stupně nedůvodnou vzhledem ke zjištění, že žalovaný i po skončení nájmu provozoval svou činnost na předmětných pozemcích. Náklady řízení posoudil soud prvního stupně podle § 142 odst. 1 o. s. ř.
9. Proti rozsudku podal žalovaný včasné odvolání, v němž namítl nesprávné skutkové zjištění provedené soudem prvního stupně, který dle žalovaného nesprávně uzavřel, že předmět nájmu nebyl předán, když žalovaný předmětné parkoviště předal „longa manu“. Odmítl, že by po skončení nájmu provozoval nadále parkoviště, neboť on pouze poskytuje ostrahu vozidlům majitelů, kteří si ji u něj objednají. Poukázal na to, že smluvní pokuta je vzhledem k neurčitému vymezení porušení povinnosti excesivní.
10. Žalobce ve svém vyjádření k odvolání poukázal na to, že v řízení bylo prokázáno fotografiemi i místním šetřením, že žalovaný pozemky žalovaného užíval až do 4. 5. 2022 ke své podnikatelské činnosti bez právního důvodu, a bránil tak jejich užívání jako veřejného hlídaného parkoviště žalobci, resp. TSK, která měla z rozhodnutí žalobce předmětné parkoviště již několik let provozovat. Uvedl, že předmětné pozemky nelze charakterizovat jako veřejné prostranství, které je definováno v § 34 zák. č. 128/2000 Sb., čemuž neodpovídá oplocení pozemků, jímž žalobce jako vlastník vyjádřil vůli omezit jeho užívání jen na osoby, které mají zájem o parkovací místo, a to pouze na ty, kterým to kapacita parkoviště dovolí, jak se k tomuto vyjádřilo i Ministerstvo vnitra ČR ve svém stanovisku č. 15/2009. Účel jeho užívání tak byl žalobcem vymezen, a tím bylo omezeno jeho obecné užívání. Zdůraznil, že po ukončení nájmu

žalobce nabídl žalovanému odkoupení oplocení i všech staveb a zařízení sloužících k provozu parkoviště, což žalovaný odmítl. Navrhl potvrzení napadeného rozsudku i v jeho II. výroku.

11. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, dle § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl tentokrát, vázán právním názorem vysloveným NS ČR ve zrušující části jeho rozsudku k závěru, že odvolání žalovaného je zčásti odůvodněné.
12. Podle § 2048 odst. 1 o. z. ujedná-li strany pro případ porušení smluvené povinnosti smluvní pokutu v určité výši nebo způsob, jak se výše smluvní pokuty určí, může věřitel požadovat smluvní pokutu bez zřetele k tomu, zda mu porušením utvrzené povinnosti vznikla škoda. Smluvní pokuta může být ujednána i v jiném plnění než peněžitém.
13. Podle § 2051 o. z. nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu může soud na návrh dlužníka snížit s přihlédnutím k hodnotě a významu zajišťované povinnosti až do výše škody vzniklé do doby rozhodnutí porušením té povinnosti, na kterou se vztahuje smluvní pokuta. K náhradě škody, vznikne-li na ni později právo, je poškozený oprávněn do výše smluvní pokuty.
14. Podle § 2225 odst. 1 o. z. při skončení nájmu odevzdá nájemce pronajímateli věc v místě, kde ji převzal, a v takovém stavu, v jakém byla v době, kdy ji převzal, s přihlédnutím k obvyklému opotřebení při řádném užívání, ledaže věc zanikla nebo se znehodnotila; odevzdáním se rozumí i předání vyklizené nemovité věci. Byl-li při odevzdání věci nájemci pořízen zápis obsahující popis věci, přihlédne se při odevzdání věci pronajímateli také k němu.
15. Podle § 2314 o. z. má vypovídaná strana právo (u podnikatelského nájmu) do uplynutí jednoho měsíce ode dne, kdy jí byla výpověď doručena, vznést proti výpovědi námitky; námitky vyžadují písemnou formu. (2) Nevznese-li vypovídaná strana námitky včas, právo žádat přezkoumání oprávněnosti výpovědi zanikne. (3) Vznese-li vypovídaná strana námitky včas, ale vypovídající strana do jednoho měsíce ode dne, kdy jí námitky byly doručeny, nevezme svou výpověď zpět, má vypovídaná strana právo žádat soud o přezkoumání oprávněnosti výpovědi, a to do dvou měsíců ode dne, kdy marně uplynula lhůta pro zpětvzetí výpovědi.
16. Smluvní pokutu lze definovat jako vedlejší úmluvu, v níž se jedna strana zavazuje vůči straně druhé k zvláštnímu a konkrétně specifikovanému plnění pro případ, že poruší některou ze smluvních povinností. Pokud tedy dlužník nesplní ve stanovené lhůtě primární závazek, vznikne mu sekundární povinnost poskytnout věřiteli další plnění. Smluvní pokuta plní funkci sankční, kompenzační, ale především by měla plnit funkci preventivní. Smluvní pokuta je tak prostředkem posílení postavení věřitele a její sjednání je, obecně vzato, upozorněním dlužníka na význam, který věřitel přikládá splnění smluvené povinnosti.
17. Povinnost uhradit smluvní pokutu vzniká bez ohledu na zavinění. Právo na smluvní pokutu vzniká již porušením smluvené povinnosti bez ohledu na okolnosti a příčiny, které k porušení vedly. Není rozhodné, zda byla porušena povinnost obsahem právního vztahu mezi podnikateli či nepodnikateli. Ani vznik škody není podmínkou vzniku pohledávky na smluvní pokutu. Stejně tak nemají na vznik povinnosti uhradit smluvní pokutu vliv objektivní nepředvídatelné a nepřekonatelné překážky. Povinnost uhradit smluvní pokutu je tudíž vybudována na absolutním objektivním principu.
18. Konečná výše smluvní pokuty musí být přiměřená hlavnímu závazku a dalším okolnostem. Soud však může rozhodnout o snížení smluvní pokuty pouze na návrh dlužníka, nemůže tak učinit na základě vlastního uvážení a podnětu. Posouzení nepřiměřenosti smluvní pokuty v případě uplatnění moderačního práva dlužníkem je věcí volného uvážení soudu, nicméně vždy závisí na okolnostech konkrétního případu. Soud je ze zákona povinen přihlédnout k hodnotě a významu zajišťované povinnosti a určující význam mají vždy důvody, které ke sjednání posuzované výše smluvní pokuty vedly, a okolnosti, které sjednání smluvní pokuty provázely. Žádná další kritéria se nezohledňují.

19. V této věci žalovaný uplatnil moderační právo. Smluvní pokutou bylo sankcionováno v řízení prokázané porušení povinnosti žalovaného odevzdat při skončení nájmu pronajaté pozemky, na nichž provozoval veřejné parkoviště, čímž právně znemožnil žalobci plně realizovat jeho vlastnické právo k předmětným pozemkům, přičemž její sjednanou výši nelze považovat za nijak excesivní (srov. rozsudek NS ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 33 Cdo 4377/2008) či nepřiměřenou zajišťované povinnosti. Škoda, která v příčinné souvislosti s nevyklizením předmětných pozemků mohla v daném období žalobci vzniknout, by představovala možný ušlý zisk z jejich pronájmu jinému nájemci. Nicméně takovéto škody se žalobce nedovolával, naopak bylo prokázáno, že žalovaný za předmětné období dalšího užívání pozemků řádně hradil nájemné, resp. bezdůvodné obohacení. V řízení bylo dále prokázáno, že v době, za kterou žalobce požaduje smluvní pokutu, ještě nebylo skončeno řízení, jímž žalovaný využil svého práva dle § 2314 odst. 3 o. z. dovolat se neoprávněnosti, a tedy neplatnosti výpovědi. Tato skutečnost, jak uzavřel dovolací soud, sice nezbavovala žalovaného povinnosti po skončení nájmu předmětné pozemky vyklidit, nicméně neumožňovala soudu ani takovou povinnost žalovanému uložit. V intencích závěrů dovolacího soudu odvolací soud považuje za nezbytné tuto zákonnou ochranu nájemce zohlednit právě ve snížení žalobcem požadované smluvní pokuty, kterou jinak, jak již bylo uvedeno, nelze považovat za nepřiměřenou.
20. Povinnost vyklidit předmět nájmu po jeho skončení lze považovat za o něco silnější, než ochranu nájemce bránící uložení takové povinnosti po dobu řízení o oprávněnosti výpovědi, byť fakticky umožňuje i nadále nájemci předmět nájmu užívat. Proto za situace, že žalobci nevznikla žádná škoda, má odvolací soud za to, že přiměřenou moderační smluvní pokuty je její snížení na polovinu částky, již se žalobce domáhá touto žalobou (tj. zbývající smluvní pokuty po započtení kaucy na její úhradu), tj. na částku 1 206 166 Kč. Ohledně druhé poloviny, tj. rovněž částky 1 206 166 Kč, včetně jejího příslušenství, proto odvolací soud změnil postupem podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. napadený meritorní výrok II. rozsudku soudu prvního stupně o povinnosti k zaplacení smluvní pokuty a v rozsahu uvedené částky včetně jejího příslušenství žalobu zamítl. Ve zbývajícím rozsahu rozsudek v tomto výroku dle § 219 o. s. ř. potvrdil.
21. Ohledně žalovaným v odvolání uplatněné částky 252 298 Kč z důvodu nevrácené kaucy a v rozsahu částky 911 465,30 Kč jako omylem zaslané platby nájemného za období od 22. 12. 2018 do 24. 11. 2020 odvolací soud uvádí, že kauce již byla na úhradu smluvní pokuty započtena a o ni se snížil i požadavek žalobce na smluvní pokutu. Platby nájemného již dříve žalobce započtenl na bezdůvodné obohacení ve výši nájmu za uvedené období, čímž žalobci v tomto období nevznikla škoda v podobě ušlého zisku.
22. O nákladech řízení před soudy všech stupňů pak rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 2 o. s. ř., neboť žalobce byl plně úspěšný ve sporu o vyklizení předmětných pozemků a měl poloviční úspěch i v řízení o smluvní pokutě. Lze tak hovořit o jeho celkovém úspěchu v rozsahu 75 %, kterému odpovídá právo na náhradu poloviny účelně vynaložených nákladů.
23. Při rozhodování o účelnosti vynaložených nákladů odvolací soud přihlédl k platné soudní judikatuře, podle níž lze u statutárních měst presumovat existenci dostatečného materiálního a personálního vybavení a zabezpečení k tomu, aby byla schopna kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy bez toho, aniž by musela využívat právní pomoci advokátů. Není-li uvedenými statutárními městy v příslušném řízení prokázán opak, nejsou náklady na zastoupení advokátem nákladem účelně vynaloženým (srov., či nálezy srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, a ze dne 14. 3. 2013, sp. zn. II. ÚS 376/12, usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2013, sp. zn. I. ÚS 2510/13, a ze dne 20. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 1510/13, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 25 Cdo 3381/2012, ze dne 26. 2. 2013, sp. zn. 26 Cdo 366/2013, ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3895/2013, ze dne 4. 2. 2015, sp. zn. 28 Cdo 4175/2013, ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 28 Cdo 1151/2015, či ze dne 25. 10. 2017, sp. zn. 28 Cdo 315/2017).

Touto tezí judikatura možnost přiznání práva na náhradu nákladů statutárnímu městu (resp. obdobně státu) nevyloučila, avšak omezila ji na případy, kdy je tohoto zastoupení prokazatelně třeba, a to např. proto, že jde o věc mimořádně složitou či mimo běžnou agendu, kterou statutární město (jeho právní oddělení) běžně či opakovaně vyřizuje. Z rozhodovací praxe Ústavního soudu se totiž dále také podává, že zaměstnávají-li dotčené subjekty pracovníky s vysokoškolským právním vzděláním, lze rozumně očekávat a po nich oprávněně požadovat, aby byli schopni řešit právní záležitosti týkající se činnosti zmíněných subjektů, třebaže nepůjde o standardní agendu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 2310/13). Závěry o neúčelnosti nákladů na zastoupení statutárního města advokátem si současně nikterak neprotiřečí se zásadou úspěchu ve věci, jakožto výchozím kritériem rozhodování o nákladech civilního sporného řízení (akcentovaným v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. I. ÚS 1085/13), neboť nesměřují k odlišnému vymezení účastníka, jemuž mají být nahrazeny, ale toliko odpovídají na otázku, jaké výdaje kompenzovat (respektive nekompenzovat) coby účelně vynaložené a které nikoli. V této věci se jedná o agendu týkající se nájmu pozemků ve vlastnictví žalobce a navazující smluvní pokuty, která by měla spadat do běžné agendy právnických zaměstnanců žalobce, a to i s přihlédnutím k mírným složitostem, k nimž v rámci řízení došlo a které by naopak měly být vysvětlitelné za pomoci interních aktů žalobce. Z tohoto důvodu tedy odvolací soud nepovažuje za účelně realizované náklady, které žalobce vynaložil na právní pomoc advokáta.

24. Nadále tedy odvolací soud určil výši nákladů žalobce jako náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 125 617 Kč a za dovolání ve výši 14 000 Kč a dále náhradu nákladů nezastoupeného účastníka dle vyhlášky 254/2015 Sb. za 13 úkonů (předžalobní výzva, podání žaloby, vyjádření ze dne 24. 5. 2021, vyjádření ze dne 13. 10. 2021, účast na místním šetření dne 7. 12. 2021, účast na jednání ve dnech 20. 10. 2021, 23. 3. 2022, 4. 4. 2022, vyjádření k odvolání ze dne 1. 9. 2022, účast na jednání před odvolacím soudem dne 23. 3. 2023, dovolání ze dne 15. 6. 2023, vyjádření k dovolání žalovaného ze dne 10. 7. 2023, účast na jednání před odvolacím soudem dne 19. 6. 2025) po 300 Kč, tj. celkem ve výši 143 517 Kč, z nichž polovina představuje částku 71 758,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím soudu prvního stupně.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 19. června 2025

JUDr. Irena Nosková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.M.